

tydning, og hvis Overveielser man meget gjerne vil kassere alle sammen, hvis man kan, — men det faae vi nu vel at se om nogle Dage. Jeg tænker, at det ogsaa er Mening, at man fra Regjeringens Side ikke bryder sig meget om Finantsudvalgets Overveielser, og hvad det giver sin Tilslutning. Dette Finantsudvalg har nu en Gang i det arede Medlems Betragtning om denne Sag vundet op til Noget, som staar over Rigsdagen, ja vundet op til en Slags Overlovgivningsmyndighed, hvis formodede Tilslutning — men ganske vist feil formodede Tilslutning — man mener at kunne bruge som Vidnesbyrd, som Bemyndigelse, ja, som Ret for Ministeren til at gaa forbi en soleklar Lov. Han siger nemlig som saa: Plannen, hvorefter Theatret skulde opføres, har været forelagt for Finantsudvalget, og det har ikke sagt Noget derimod, men dog ere de og de Udgifter der ikke. Nu vil jeg sige, at jeg godt kan erindre, at en Kontrakt om det hele Arbeides Udførelse har været forelagt eller er bleven meddeelt som en Antydning til Finantsudvalget. Den holdt sig smukt indenfor Lovens Summer og havde dog et ret anseeligt Beløb til andre Udgifter. Hvad vedkommer nu Godkjendelsen af denne Sag i sine Enkeltheder Finantsudvalget, naar Loven staar der, og Ministeren er bunden til den? Ja, havde Kontrakten lydt paa en Sum af f. Ex. 250,000 eller 400,000 Kr.'s Overstridelse af Loven, saaledes som der blev tilfødt, saa nærer jeg ikke Tvivl om, at Finantsudvalget overensstemmende med sin Pligt vilde have henvendt sig til rette Vedkommende og protesteret mod Ministerens Bespielse til at gaa ind paa en saadan Kontrakt, men da Bilagene ikke indeholdt noget Ulovligt, var der ikke Noget som helst for Finantsudvalget at gjøre, og Ministeren kunde jo igrønt have bortvist enhver Udtalelse af Finantsudvalget derom som det uvedkommende, han havde jo Loven at udføre Arbeidet efter paa sit Ansvar; altsaa, denne Sag har Intet at betyde. Men, set nu ogsaa, at Finantsudvalget havde gjort sig medansvarlig med Ministeren i denne Kontrakts Indgaaelse og havde været Vidne til og faaet meddeelt, at Ministeriet vilde gjøre disse Overstridelser, hvad havde det saa i og for sig med denne Sag at bestille? Ikke det Hjerneste, det vilde ikke betyde Andet, end at Finantsudvalget var gaaet fuldstændig udenfor sin Kompetence, og at denne Fremgangsmaade fra Finantsudvalgets Side lige over for det Ansvar, som Ministeren maatte bære over for Rigsdagen efter Lovens Bydende, var bleven Kul. Jeg er overbevist om, at Finantsudvalget aldrig vilde bære sig saaledes ad lige overfor Spørgsmaal af denne Natur, men jeg siger, at selv om Finantsudvalget havde gjort Noget som helst, hvorpaa det arede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad), der søgte at faae sin Hat anbragt paa de besynderligste Steber, kunde have hængt sin Hat, vilde det dog Intet have at sige med Hensyn til, hvad vi

her have forhandlet, thi det kunde ikke have givet den arede Minister en Gnist af Ansvarsskyldighed eller nogen Lempelse i sit Ansvar med Hensyn til Anvendelsen af Loven. Men det interesserer mig ugentligt, at det arede Medlem nu — og jeg tror, at dette bør tages til Indtægt af os gamle Medlemmer af Finantsudvalget, — en eneste Gang har fundet, at Finantsudvalget betød Noget, men Feilen var, at han denne Gang tillagde det for megen Betydning, og at gaa for vidt er ogsaa galt; man træffer ikke derved det rette Maal. Det arede Medlem opholdt sig temmelig længe ved de senere Mars Drøftelser for Finantsudvalget, og han har vist mig den Ure med udhøvet Tryk i sin Betænkning at angive Betydningen af nogle Udtalelser af mig ved en tidligere Leilighed, og dette har forledet det arede Medlem for Frederiksberg (Hall), der ganske naturligt her har stølet paa sin Defensor, til at tro, at dette forholdt sig saaledes. Jeg oplyste i forrige Møde, at det var en fuldstændig, en aldeles urimelig Misforstaaelse. Naar det arede Medlem blot havde læst et Punktum igjennem uden ellers at have kjendt videre til Sagen, — det vil jeg for Næsten indrømme, at han kjender ikke meget til disse Forhold, — saa vilde han have set, hvilken Betydningen af de enkelte Udtryk var, idet jeg paa samme Tid, som jeg paa Udvalgets Begne fremhævede den store Belvillie, Rigsdagen vilde vise den daværende Minister, det arede Medlem for Frederiksberg (Hall), hvis det gif ind paa at bevilge de 77,000 Kr. ud over Lovens Bydende, der løb indtil 220,000 Rbd., ved Siden deraf tillige fremhævede, at dermed maatte vi naturligvis antage, at vi satte Punktum, det vil sige, at vi for Rigsdagens Vedkommende fik Slutning paa denne Sag, og at det var naturligt, at, hvis der kom, — hvad jeg har forklaret, hvad der ligeledes findes i Bunden — en Overstridelse af 10—20,000 Kr., hvad Ingen kunde vide, og hvad jeg antog, at det arede Medlem fra Frederiksberg heller ikke i mindste Maade var vidende om, — hvilket forresten senere er oplyst at være en feil Antagelse af mig, men det arede Medlems Forhold gav Anledning til at tro, at han ikke var vidende derom, — at det da, siger jeg, var naturligt, at det arede Medlem lige overfor et saa stort Foretagende vilde se at faae denne lille Sum tilveiebragt paa anden Maade. Dette har, som sagt, det arede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds misforstaaet, han har troet pludselig ved sin løse Overførsel over dette Forhold at kunne bruge mig. Da det nu mislykkedes for ham i Gaarsmødet, og han havde gravet denne Grav for sig selv — et af disse smaa Huller, som han saa jævnlig ved forskellige Leiligheder kommer til at grave for sig selv — vendte han det om og fik ud deraf, at det havde ikke Noget at betyde, hvad Drøftelsen sagde, han siger saa Meget, saa Gud naade os, hvis vi skulde tage Hensyn til det. Jeg vil nu sige,